Ч. 83 | Середа 14 (26) цьвітня 1899. | Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Розмова з мін. ґр. Ґолуховским. — Ґен. Драґоміров а розрухи студентскі в Киеві.— Справа тріполїска в італїяньскім сенатї).

Pesti Naplo оголошує інтервю з міністром для справ заграничних ґр. Ґолуховским. На питане журналїста, чи правдою єсть, що Австро-Угорщина хоче взяти в посесию якийсь порт в Хінї, відповів ґр. Ґолуховский, що в тій чутцї нема анї слова правди. Відтак запитав журналїст п. Міністра, чи уважає полїтику кольонїзацийну за користну для Австро-Угорщини. На то відповів ґр. Ґолуховский, що така полїтика могла би бути евентуально навіть дуже користна. На дальше питане журналїста, чи п. міністер має надію, що евентуальний похід до Хіни пішов би зовсім гладко, відповів ґр. Ґолуховский: Як найгладше, бо як то я вже заявив нема в цілій тій справі анї слова правди.

З Киева доносять, що ґенерал-ґубернатор Драґоміров виїхав за двомісячним урльопом за границю. Виїзд сей приписують послїдним подіям на университетї і ужитю войска против молодежи університетскої. Зі взгляду на розрухи студентскі видав був ґен. Драґоміров таке розпорядженє: 1) Всякі уличні демонстрациї і збіговиска на улицях, площах, бульварах і огородах міста Киïва, як також на зелїзничім двірци (не вяжучи очевидно звичайного руху подорожних і торговлї на торгах) строго забороняю. 2) На візване полїциї зібрана товпа, або поодинокі нарушителї порядку, без огляду на се, хто они, повинні безпроволочно і без суперечки поступити після зарядженя власти. 3) Упереджаю, що на случай непослуху буде примінена цїла строгість закона, при чім, на жадане цивільної власти, виступить войско з оружием. Сесе оповіщене має ґубернатор оголосити в місті і на случай потреби безпроволочно виконати. Виновників може карати після §. 2 арт. 15 закона о скріпленій обороні.

В італїяньскім сенатї вела ся вчера дебата над інтерпеляцию Вітелєскі'го в справі французско-анґлїйского договору що-до країв, положених поза Тріполїсом. Коли сей договір став звістний, то в Італії настало було велике невдоволене, позаяк Італїя з давен давна уважає Тріполїс яко свою пайку із спадщини по Туреччинї. Коли же показало ся, що Франция з Італїєю порозуміли ся в справі країв положених поза Тріполїсом, в Італії запанував погляд, що Франция при помочи Анґлїї позбавила Італїю тої будучої спадщини, бо сам Тріполїс без країв, положених поза ним, не має нїякої вартости для Італїї або хиба лиш дуже мало, і остаточно виставляв би єї на вічні непорозуміня з Франциєю. Се стало ся отже причиною інтерпеляциї а відтак і поясненя міністра справ заграничних Каневара. Міністер казав, що Франция хотїла з давен давна получити в якийсь спосіб французский Судан з французским Конґо. Анґлїя поступила від 1890 р. зовсім так, як би хотїла показати, що позатриполїтаньскі краї не мають для неї нїякої вартости, і Франция могла без перешкоди виконувати свої пляни. Італїя хоч більше інтересована, не могла тому ставити нїякого опору. Коли же Анґлїйцї злобули Омдурман а капітан Маршан дійшов до Фашоди, заносило ся на велику війну межи Анґлїєю а Франциєю; до того можна було недопустити лиш в той спосіб, що розмежено круги африканьских інтересів обох держав. Італїя сама зробила з своєї сторони, що було можна, щоби не допустити до війни. В той спосіб прийшло до французско-анґлїйскої угоди. Італїяньске правительство зажадало пояснень з обох сторін і на основі тих пояснень можна зовсім напевно сказати, що анї тепер анї в будучности не треба побоювати ся анї зі сторони Франциї анї зі сторони Анґлїї нїякого замаху на Тріполїс і не стало ся нїчо такого, що могло би спинити торговельні відносини межи Тріполїсом а серединою Африки.

Новинки.

Львів дня 24-го цьвітня 1899.

— **Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пінїньский** повертає до Львова нинї,ві второк, вечером. Однако з причини катару горла, ще не цїлком вилїченого, не буде Міг п. Намістник в перших днях по повороті уділяти авдиенций.

— **З львівскої архиєпархиї.** О. Іляр. Гошовский, парох в Журавні, іменований завідателем журавеньского деканата. — Розписані на конкурс катихитури при народних школах: в Рогатинї з платнею 500 зр. до 17 мая с. р. і в Журавні

Старий Ґуд.

(Кавказка леґенда. — Всеволода Соловйова. — З российского).

В глубокім ярі, над берегом бистрої Араґви, розложив ся осетиньский аул.[1]) З усїх сторін закривають его великаньскі гори, що здасть ся ось-ось зїткнуть ся та пороздавлюють бідні саклї.[2])

А між тим минули цїлі віки — а гори лишили ся непорушні і лише часом, на далеких їх вершках чути з аула якийсь глухий гук. То бавить ся старий Ґуд на своїй недоступній висотї і скидає величезні груди снїгу в пропасть.

Деколи, як порядно возьме ся до роботи, лучає ся, що звалить снїгову груду і до самітного аула і засипле снїгом дві або три саклї. В такім случаю Осетинцї мусять всїми силами працювати, аби розкопати навалу снїгу і освободити увязнених в нїй сусїдів, щоби під снїгом не померли з голоду.

Таких жартів старий Ґуд позваляє собі тепер дуже рідко; Осетинцї добре знають его навички; старають ся, аби его нїчим не подразнити і відвернути від себе его увагу.

В довгих зимових вечерах, коли завіяні снїгом всї стежочки, коли просто нїчого не можна бачити і коли не можна з саклї й носа виставити, старі радо оповідають для науки молодих о штучках старого Ґуда, о пригодах тих сьмільчаків, що осьмілили ся непокоїти сильного на его снїжнім вершку.

Чоловік не може безкарно поглянути на гірского великана; він не такий злий, але не пустить нїкого до себе: зібе з дороги, заведе у пропасть і засипле снїгом кождого зухвальского чоловіка.

Лиш мало таких, що були у него в гостинї, вернуло до аула в добрім здоровлю. Майже всї загибли і хиба гірскі орли і сам старий Ґуд знають, на котрім днї пропасти бiлїють їх кости.

Тї, що вернули, прийшли домів утомлені до пів смерти; провадив їх сильний дух, показав їм всю грозу свого непривітного царства, але его зачарованого мешканя і самого духа не удало ся нїкому побачити.

Але нї! Видів его Кортуро та що тут було історий! Скоро лиш вернув до аула, то лиш мичав і стратив розум. Від тої пори ходить блудом неподібний до чоловіка. Як би его не накормили добрі люди, то Кортуро умер би з голоду і навіть не прийшло би єму на гадку, що треба їсти. Однако скоро лиш погляне на гору Ґуд, цїлий затрясе ся, замичить, скрикне, уста єму запінять ся, а очи широко отворять ся. Відтак пустить ся утїкати, сам не знаючи куди і лиш тодї задержить ся, коли ударить собою о саклю або пень. Хоч сила старого Ґуда незвичайна, то однако посеред чудес свого гірского царства не єсть він, як побачимо, вільний від горя і біди, як кождий инший бідний смертний.

І з ним стала ся раз зла пригода, як о тім люблять оповідати старі Осетинцї уважно слухаючій молодежи.

* * *

Стало ся то давно, дуже давно. В аулї, в найгіршій саклї, жила дуже бідна родина, муж і жінка. Були то люди молоді, трудящі; але хоч старали ся як могли, то однако лиш з трудом заробляли на хлїб насущний. Не знали нїякої радости, аж вкінци Господь змилував ся над ними і післав їм утїху: народилась їм дочка. Назвали єї Ніною а такої красавицї не було нї перше нї потім в цїлій Осетиї. Росла весела, здорова і з кождим днем ставала гарнїйшою. Кождий, хто лиш на неї подивив ся, не міг від неї відорвати очий.

Коли вибігла маленька Ніна на улицю а стрітив єї який подорожний з далекого краю, ставав як вкопаний, горів як грань, дивив ся на неї, любовав ся нею немов би був очарований і в очах появляли ся у него сльози. І найгірший та найлютїйший чоловік на вид єї небесної красоти чув якусь солодість і теплоту. Серце в грудях мимохіть забило ся і згадало найлїпшу, найкрасшу і найсолодшу хвилю в житю. Кождий чоловік, хоч би був не знати який, мав в житю хоч одну таку хвильку.

— Нехай тебе Бог благословить, красна дитино — шепче подорожний і дає Нінї який подарунок.

Ніна дивить ся, усміхаєсь, скланяє головку, не відкидає дару і біжить з ним до вітця і матери.

[1]) Село.

[2]) Хата.

в платнею 500 зр. до 24 с. р. — Сотрудництва одержали оо.: Мих. Левицкий з Могильниці в Острові і Леон. Сприньз Острова в Яричеві.

— **В Велику Пятницю** відспіває хор „Бояна" в львівскій архикатедральній церкві св. Юра слідуючі страстні псальми: 1) „Благообразний Йосиф" Бортняньского; 2) „Скажи ми Господи" Бортняньского; 3) Душе моя" Адієва і 4) „Не отверзи мене" Березовского. — Початок о 8-ій годині вечером.

— **До академії ветеринарії у Львові** перенесло ся з віденьскої академії 10 слухачів, в тих 1 Серб, 2 Хорвати, 2 Словінці і 5 Чехів. Доси вже були у львівскій академії крім Русинів і Поляків, Болгари і Серби.

— **Замах на професора**. З Києва доносять, що на професора і інспектора тамошної семинариї духовної, Філярета, напав в его помешканю вигнаний недавно з семинариї студент Крещеньский і зранив его штилетом. Рана легка. Крещеньского зловила служба професора і віддала в руки жандармериї.

— **Гради**. В послідних днях навістили західні сторони краю градові бурі. Значнійші гради упали коло Бжостка під Краковом і коло Порохника в ярославскім повіті. Тревали від 6 до 10 мінут. Градова хмара ішла зі всходу на захід. Від тих градів так у нас значно похолоднїло сими днями.

— **Арештоване**. Польскі часописи приносять вість, що в четвер дня 20 с. м. арештовано в Станиславові на жадане жандармериї з Підгаєць Ем. Сиґерича, контрольора задаткового товариства в Підгайцях, під закидом обманьства, якого мав допустити ся Сиґерич на шкоду того товариства. То арештоване викликало в Підгаєччині сензацию, бо Сиґерич був там знаний як діяльний член сторожі огневої і банкових товариств.

— **Огні**. Місточко Скала погоріло. Іменно, як доносять до львівских ґазет, згоріло там в неділю 100 домів. — Грізний пожар вибух вчера вечером в Грибовичах під Львовом. Близших вістий про сей огонь поки-що нема.

— **Пригоди у Львові**. До Львова приїхав в неділю з Йозефсдорфу якийсь Юнґ, аби відвідати знакомого. Не знав его мешканя і тому звернув ся на двірци до двох панів, аби ему помогли найти знакомого, на що оба радо пристали. Один з них запитав Юнґа, чи в повороті зможе задержати ся короткий час на двірци в Тарнові і віддати лист начальникови стациї, за що обіцяв Юнґови 1 зр. на пиво. Юнґ відповів, що лист віддасть і тоді незнакомий пан сягнув до кишені, виймив десятки і попросив, аби ему видав решту. Коли Юнґ виймив пулярес, побачили оба незнакомі, що там було 60 зр. банкнотами. — „Як можете так неосторожно носити гроші?" — спитав один з незнакомих. — А де-ж маю їх ховати? — спитав Юнґ. —. На то один з незнакомих виймив ему гроші з пуляресу, вложив до куверти і всадив Юнґови до кишені, відтак віддавши лист до начальника стациї в Тарнові відійшов з товаришем, аби зміняти десятку. Не діждавши ся повороту незнакомих, Юнґ пустив ся до міста, не причуваючи нічого злого. Однако якже налякав ся, коли тут виймив куверту, аби добути гроші і найшов в ній замість десяток помяту стару ґазету. Очивидно, що злодії щезли. — Якийсь божевільний украв в неділю з воза на ринку бараболї і огірки. Заки ще явив ся поліциянт, пересьвідчено ся, що то був божевільний, бо цілком спокійно почав їсти сиру бульбу. Его відвезено до шпиталя. — До міского базару на краківскій площи візвано в неділю поготівле ратункової стациї до зімлілого мужчини. Коли его перевезено на стацию, лікар ствердив, що незнакомий затроїв ся алькоголем, т. є. запив ся до безпамяти і вже не дихав. З бідою удало ся его відратувати, але що мимо того не прийшов до притомности, то відставлено его до шпиталю. — В неділю перед полуднем отруїв ся у Львові карболем вояк Юстин Грицай, приділений до обслуги войскового ветеринаря. Він нерегуляв гроші, які дістав від свого пана на закупно ріжних ліків. так, що за решту міг купити вже лиш дві фляшки карболю, котрим позбавив ся житя. — Під колесами льокомотиви хотів в понеділок вечером закінчити житє 25-лїтний Михайло Ярославский. В тій цїли положив ся на зелїзничих шинах на Знесінє. Однако в сам час, бо на хвилю перед надходячим товаровим поїздом, скинув его з шин будник зелїзничий і відставив на поліцию. Здасть ся, що причиною наміреного самоубийства була нужда.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і виховане.

Добрі ради.

— З яких творив складає ся ростина. Попереду розповіли ми, як ростуть ростини, а тепер скажемо, з яких творив они складають ся. Вже з попередного знаємо, що в кождій ростинї єсть множество малесеньких кліточок, що ті кліточки суть з т. зв. клітовиня або целюльози і що в декотрих з тих кліточок єсть протоплязма і сок ростинний. На стінки кліточок насїдає иноді вапно або яке инше твориво мінеральне, і стінки від того грубнуть. В деяких кліточках, котрих стінки бувають звичайно тоненькі, збирає ся богато мучини (або скробу), товщу, капельок олію і т. п. То суть т. зв. запасові творива, служать на запас (н. пр. в бараболи, в зерні), щоби ростина мала з чого творити нові кліточки скоро зачне віджививати. Того чей і не треба говорити, що в кождій ростинї єсть вода і сухі творива. Звістно преці, що дерево иноді аж по богато лїтах добре висихає, хиба що его штучно висушать борзо. Але хоч би й як дерево висушив, то все-таки лишить ся в нім трохи води, бо коли его спалити (а так само і кожду ростину), то виходить з него дим, а в тім димі єсть водна пара, та всілякі ґази; по спаленю лишає ся попіл. Кожда ростина складає ся длятого з таких творив, котрі згарають, а їх називаємо творинами орґанічними, і з таких, котрі не згарають, а ті називаємо творами анорґанічними. З орґанічних творив сут одні такі, що мають в собі азот, отже творива азотні, і такі, що не мають азоту, отже творива безазотні. Коли тоті орґанічні творива ще ліпше розібрати, то покаже ся, що они складають ся з отсих первотворив або елементів: з вугля, водня, кисня, азоту, сірки і фосфору. Азотні творива знаходять ся головно в протоплязмі, котра виповняє молоденькі кліточки, або в насїню, де они виглядають як би тверда восковата маса. Сама протоплязма складає ся з білкових творив, як білок, клий і т. п., а коли ті творива ще ліпше розібрати, то показує ся, що они складають ся з вугля, водня, азоту, кисня і сірки, а декотрі мають ще й фосфор. Безазотні творива складають ся з вугля, водня і кисня, а найбільше таких, що складають ся лиш з вугля і водня, як н. пр. цукор грозновий і тростиновий, клітовинє, з котрого пороблені кліточки, мучина (скроб або крохмаль) і т. п.; длятого тоті творива називаємо також вуглыводнями. До безазотних творив належать дальше всїлякого рода олії, живиці, воски і творива, що красять і т. п. Коли розібрати ліпше попіл з ростин, то покаже ся, що на него складає ся далеко більше первотворив (елементів) як на творива орґанічні. Неорґанічні творива або попіл з ростин складають ся найчастійше з отсих первотворив: калїюм, кальциюм, маґнезиюм, зелїзо, сірка, фосфор, натріюм, лїтіюм, манґан,

---

Поволи завдяки красї Ніни, появляє ся в бідній саклї спершу одно, відтак друге і третє, аж сакля починає виглядати на богату. Отець купив вкінци десять баранів.

* * *

Час минав а Ніна ставала чим раз красша. Єї ніжки набрали сили, і на ярі, коли сніг збіг з гір в виді бистрих, голосних потоків, а межи скалами зазеленїла мурава, гнала вітцеві барани на пасовиско. Як маленька серна лазила по скалах і часто дїставала ся на страшні шпилї і стіни.

Однако маленька красавиця не боялa ся. Чула ся вільною і веселою. Єї розкішні очка отвирали ся широко з одушевленя і оглядали величаву гірску природу. Дитинні груди глубоко вдихали здоровий гірский воздух. Тут також найтоншим дитинним голосочком виспівувала осетиньскі пісні....

Той срібний голосок зачув раз старий Ґуд з своєї далекої висоти. Наслухував. Що то? Чи продерла ся нова струя чистої цілющої води з камінного нутра там далеко, в долині, і скаче з каменя на камінь?

Ні, то не вода бренить.

Може соловій, розпливаючи ся весняним щастєм, кличе свою дружину? Ні, то не соловій! Здасть ся, що то людский голос. — Чиж-би люди уміли так співати? — погадав старий Ґуд.

Відігнав від себе облаки, склонив свою сїду голову і поглянув проникаючим поглядом в долину, в далеку кінчину свого царства, звідки доносили ся до него ті чудесні звуки. І побачив над скалистою пропастию маленьку Ніну.

Опер ся могучими ліктями о камінє і так довго сидів, довго глядів на неї без перестанку. Нараз тихі сльози потекли по его лицях, текли по закрутах довгої сїдої бороди і спливаючи по камінях, текли потоками аж до стіп гори.

І говорили люди:

— Тепле весняне проміне сонця розтаяло лїд на самім вершку.

Однако тим проміном — була краса Ніни, а гірский лїд — то було серце старого Ґуда, що перший раз загріло незнаним доси чувством.

* * *

Від тої хвилї залюбив ся сильний Ґуд в маленькій Нінї і то так дуже, що лише о ній думав, лише о неї старав ся. Ходити за нею від рана до ночи, не відступати від неї ні на крок — було тепер его звичайним занятєм. А то занятє розвеселило его житє і уготовило ему богато нових радостий....

Чи вийшла Ніна в гори і хотїла дістати ся аж на сам вершок, де веде майже цїлком тайна, небезпечна доріжка, нараз та доріжка вирівнювала їй під ногами, так, що ішла немов би по гладкій підлозї.

Нараз простовисна скала заступила їй дорогу; але хвилька — а камені самі від себе уложили ся в вигідні сходи. По тих сходах легко і свобідно, немов би єї хто держав, виходила на скалу, звідки розлягав ся перед нею найкраснїйший вид.

Коли бігла по цьвитучій луці — немов би єї хто ніс, бо єї маленькі ніжки ледве дотикали мягкої трави. Колиж розбігши ся, побачила на два кроки перед собою глубоку, бездонну пропасть і хотїла зі страху крикнути — одна хвилька — а пропасть була за нею! Як єї перелетїла, хто єї переніс — не знає, але чує ся лиш вільною і спокійною. Сусїдні скали повтаряють єї безжурний, дитинний сьміх, єї веселі пісні.

Тїшить ся, глядить на неї, любує ся нею старий Ґуд і шепче їй до ушка ніжні слова. Але она їх не чує. Здасть ся їй лиш тілько, що легкий гірский вітрик шелестить довкола неї і перебирає єї шовкове чорне волосє, що вє ся кучерями довкола єї розкішної головки.

Чи вийде Ніна з своїми малими подругами рвати цьвіти і гірскі травки, Ґуд вже коло неї. Невидимою рукою нарве найкрасших цьвітів, уве хороші, пестрі китиці і покладе під камінє.

Прийде Ніна — камінє перед нею розсипає ся, а пахучі цьвітки самі скачуть їй в руки.

Маленьке стадо баранів єї вітця вільне від всяких несподїваних пригод і могло пасти ся денебудь без ніякого надзору. Ні один баран не упав нагле в пропасть, ні один вовк не дістав ся до того стада, котре сторожив сам Ґуд.

Не лиш в день, але й в ночи не хотїв старий Ґуд опустити свою улюблену дївчинку. Скоро лиш маленька Ніна, набігавшись до волї і надихавши ся гірского воздуха, заспала, сильний дух, склонившись над єї головкою, шептав їй розкішні казки і будив в ній солодку тугу. І снить ся їй щось такого, чого ніяк не може піймити. Снять ся їй чудеса підземного царства. Перед нею блищать купи пестрих каменїв, течуть золоті і срібні ріки; шумить і дзвонить вітер...

Нараз всьо втихає і она чує лиш якийсь ласкавий голос і бачить лиш посеред мраки чийсь погляд — ніжний і любячий — зверне-

сіліцію і хльор; в морских ростинах єсть ще йод і бром; рідше знаходять ся в ростинах мідь, цинк, срібло і инші первотворива.

Кілька слів про управу кукурудзи. Кукурудза побіч рижу живить найбільше людий на сьвіті; она походить з теплих сторін Америки і длятого можна єї у нас лиш тогди сіяти, коли вже можна сподівати ся ,що не буде приморозків, отже в послідних днях цьвітня, з початком мая, або коли май холодний то аж в другій половині мая. Річ очевидна, що в послідним случаю, як і взагалі там, де край студенїйший, треба добирати такі роди кукурудзи, котрі борзо доспівають. У нас в декотрих сторонах н. пр. в Станїславівщині і в Коломийщині та на Буковині сіють кукурудзу цілими ланами, причім виходить богато зерна а відтак при сапаню марнує ся і богато молоденьких кукурудзок. Замість марнувати зерно і тратити час на роботу, ліпше для поменших господарів сіяти слідуючим способом, до котрого можна заставити старших хлопців і дівчат, щоби скорше було або наймити чи спросити помічників: Поле треба насамперед добре заволочити і привалкувати, а відтак значником (такий значник може собі зробити кождий господар; він виглядає як би великі граблї з довгими зубцями повбиваними на 60 центиметрів один від другою) поробити рівці вздовж і впоперек. Там, де ті рівці перетинають ся робить сівальник ногою (або зубчастою сапою) ямку в земли, кидає в ню 3 до 4 а найбільше 5 зерен кукурудзи і притолочує ногою. При такім сіяню треба на гектар (морґ і три чверти) около 50.000 зерен, а що на 1 кільо іде пересічно 3.500 зерен, то на гектар треба більше менше 14 кільо кукурудзи. Кукурудзу сіє ся по озимім або пізнім ярім збіжу; по конющині, траві і на новинах кукурудза удає ся знаменито. Під кукурудзу гноїть ся обірником, гноївкою, або попелом. Кукурудзу можна через кілька літ сіяти по собі. Кукурудзу треба два або три рази обсапувати, а заким зачне цвисти (прясти), треба єї ще підгорнути.

Дещо про нищене всіляких шкідників. (I) Звістно загально, що малесенька мушка може нераз наробити великої шкоди; длятого повинен господар уміти боронити ся від всіляких шкідників. Одним із таких шкідників єсть звістна загально т. зв. блошка або стрибка капустянка (Haltica oleracea). Єсть то малесенький зеленаво-синий хрущик, котрий найбільше появляє ся при кінци цьвітня і з початком мая та обгризає листє на молоденькій розсаді капусти, на редьковці і т. п. і робить в них дірочки. Зовсім певного способу на того шкідника доси не придумано. Дуже добрим способом має бути посипуванє молодої розсади суперфосфатом. Також посипують розсаду раненько, коли ще роса на ній, саджею, мілко потовченим вуглем, попелом з торфу і т. п. Найліпше ще єсть дбати о то, щоби розсада борзо росла а тогди блошка їй не богато вдіє. — Дуже богато шкоди робить хрущ маєвий і єго личинка звана бородняком, що підгризає коріне всіляких ростин. Хрущі треба в маю обтрясати з дерев і парити кипятком, відтак сушити в печи, товчи або опихати на муку і годувати нею безроги та робити заминку для курий і качок. Треба також шанувати кертиці і ворони та кавки, що нищать бородняків. — Велику шкоду роблять земледухи, особливо з хмелю, котрий підгризають. Земледухів нищить ся в той спосіб, що іде ся за їх норою і шукає ся гнїзда, котре пізнати в тім місци, де на земли усох цїлий корчик трави. Гнїздо треба уважно викопати, щоб не повипадляи з них яєчка або молоді земледушки, і знищити.

Переписка господарска.

Т. Б. в Уторопах коло Косова: Нинї можемо Вам подати до відомости, що годівлею кріликів у нас в краю займає ся „Перше галицке Товариство годівлї дробу і кріликів в Ярославі. Єсть се товариство польске (Pierwsze gal. Towarzystwo chowu drobiu i królików w Jarosławiu).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Для синів селяньских. Дирекция низшої школи рільничої в Бережници (почта Стрий) подає до відомости, що з днем 1 липня с. р. розпочинає ся в тій школї новий рік шкільний для образованя передовсїм синів селяньских на здібних господарів. Подання треба вносити найдальше до 30 мая 1899 р. до дирекциї в Бережници і приложити: Метрику на доказ скінченого 16 року житя; сьвідоцтво шкільне з укінченої з добрим успіхом школи народної; ті, що відбули науку доповняючу, мають першеньство; сьвідоцтво моральности і сьвідоцтво дотеперішного запятя; сьвідоцтво здоровля виставлене лїкарем. Кандидати мусять робити вступний іспит. Сини селян, що мають власне господарство, мають першеньство. Хто хоче одержати безплатне місце в школї з фонду краєвого, мусить до подання до дирекциї приложити ще й подане до Видїлу краєвого о безплатне удержане, а до подання доложити сьвідоцтво убожества. Кождий кандидат повинен мати достаточну скількість біля і дві пари доброї обуви.

— Средство до гашення огню якесь нове, а як кажуть, дуже добре придумав інжинір Еберґардт. Кілька днів тому назад відбували ся в Будапешті проби з тим средством. Коли той інжинір намастив собі тим средством руки, то взяв напущену нафтою і запалену шмату руками і здушив огонь але при тім ані трошки не попік ся. То само робили і другі особи. Облитий нафтою сїнник і запалений загасив він так само руками намащеними тим средством в той спосіб, що попросту стер огонь з сїнника. Коли до ями наповненої догтьом, котрий запалено, виллято скопець того средства, то огонь, хоч поломінь бухала як огнистий стовп, зараз потах.

— Йоркшіри на продаж має заряд маєтности в Гійчу, стация зелїзницї Белз; 4-місячні льошки чистої крови по 12 зр. а кнурики по 16 зр. Там також можна купити сіментальскі бугаї від 9 місяців до 2 літ по 40 кр. за кільо живої ваги.

Ціна худоби у Львові дня 21-го цьвітня: За воли ваги 400 до 500 кільо плачено 25 до 31, за корови ваги 350 до 500 кільо по 21 до 25 а за бугаї ваги 400 до 600 кільо по 22 до 28 зр. Ціна мяса в різници задне 40 до 50, передне 45 до 54 кр. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 цьвітня. Є. Вел. принимав вчера на загальних авдиєнциях між иншими мінїстра др. Кайцля і черновецкого митрополита Впреосьв. Чуперковича.

Відень 25 цьвітня. N. fr. Presse заперечує вість о розмові якогось журналїста з ґр. Ґолуховским.

Вашінґтон 25 цьвітня. Ґен. Отіс доносить, що коло Панїнґва прийшло до битви з Филипинцями, в котрій ті побили Американців. По стороні американьскій згинуло 2 офіцирів, а 50 людий єсть раненних.

Ню-Йорк 25 цьвітня. На пирі в честь поручника Коґляна вернувшого з Филипин, виголосив тойже бесїду, в котрій сказав, що адмірал Дюї загрозив був через нїмецкого офіцира військовою нїмецкому адміралови, скоро би нїмецка фльота схотїла була мішати ся до справи облоги Манїлї. Вість та зробила в кругах політичних велике враженє.

За редакцию відповідає: Адам Крехові́цкий.

ний на неї. Щось кличе єї і лякає, будить в ній незвістну блаженність.

Ніна солодко спить при таких снах. А коли пробудить ся і вибіжить з саклї весела і хороша як рожевий цьвіт — цілий божий сьвіт, ясне небо, жаріюче сонце і величаньскі гори, здасть ся, посилають їй свій привіт і кличуть до неї:

— Витаємо тебе, прекрасна Ніно!

Посеред того привіту чути знов тихий шелест вітру, єго ніжний але вже знакомий голос:

— Ніно, люблю тебе!

* * *

Минули літа. Ніна з чудесної дитини стала пречудною дївчиною, такою що подібної красавиці не можна було найти не лише в цїлій Осетії, але й в цїлім сьвітї. Ні на однім царскім дворі, ні в однім султаньскім гаремі не було такої краси. Ні один володар навіть у снї не бачив такої кралї.

Любов Ґуда росла з кождим днем, з кождою хвилею. Вже не знав, що має вигадати, аби побавити Ніну, аби їй ліпше оказати свою любов. Як давнїйше сипав на дорогу перед нею цьвіти, як давнїйше переносив єї на невидимих крилах через яруги і пропасти. Однако Ніна мало на то всьо зважала; привикла від дитиньства до всїх тих чудес, тому видавались їй природними.

Як перше так і тепер цілими днями пересиджувала в горах, співала свої пісні, але давнїшої дитинної веселости вже не знала. Часами заволоділа нею якась туга і нуда.

Коли вийшла на вершок, звідки розлягав ся перед нею величавий вид, де старий Ґуд розкладав перед нею з облаків виткані розкішні образи, Ніна з маловаженєм глядїла на ті чудеса божого сьвіта, не чуючи, як до єї глубоко дихаючої груди вливає ся струя оживляючого гірского воздуха. З єї задумчивих, чорних очий капали сльози одна за другою. Тихо зітхала і мимохіть хапала ся рукою за серце, що нараз почало з незнаної причини скоро бити ся.

Ґуд глядів з зачудованєм на неї і не міг ніяк зрозуміти, що то значить та шептав їй тужно:

— Чого тужиш, моя красо? Чого бажаєш? Подиви ся — як довкола тебе красно! Всьо, що тут є, всї ті гори, снїги, цьвіти, трави і облаки — всьо то моє... а всьо то дам тобі! Ти цариця моєї держави!

— Поглянь сюди, на гору — там, де грають в сонци всїми красками дуги вічні снїги, там — за тими ледами — стоїть мій замок! Збудований цїлий з чистого гірского кришталу, покритий чаровною різьбою з срібла і золота.... Маю там назбирано богато дорогоцїнного каміня — ходім там, ходім до мого кришталевого замку!

Але голос старого Ґуда не проник до серця сумної красавиці.

Байдужно глядїла там, де за вічними ледами як легкий прозрачний туман в небеснім синяві видко було черти кришталевого замку. Дивила ся там, але нічого єї туди не вабило. Тягло єї в долину, до рідного аула.

І бігла там, не вибираючи дороги, скачучи з каменя на камінь так скоро, що старий Ґуд ледве вспів задержати єї в час.

(Конець буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569)